

புதிய அவையம்

Vol. 09, Issue – 02, December - 2025

கட்டுரை பெறப்பட்டது : November - 2025

கட்டுரை ஏற்கப்பட்டது : December - 2025

எடுத்துரைப்பியல் நோக்கில் பூசலார் சிறுகதை

முனைவர் ந.சோழன்

உதவிப் பேராசிரியர்,

தமிழ்த் துறை

தூயநெஞ்சக்கல்லூரி, (தன்னாட்சி)

திருப்பத்தூர்- 635 601.

எந்தவொரு சமூகத்திலும் இலக்கியத்திற்கெனத் தனித்த இடம் உண்டு. காலமாற்றத்திற்கு ஏற்பக் குறிப்பிட்ட இலக்கிய வடிவங்கள் மக்கள் மத்தியில் தாக்கம் செலுத்தி வருகின்றன. அவ்வகையில் தற்காலத்தில் புதுக்கவிதை, சிறுகதை, புதினம், நாடகம் போன்ற இலக்கிய வடிவங்களின் தாக்கம் மக்களிடையே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. மக்களிடையே தாக்கம் செலுத்தி வரக்கூடிய இலக்கிய வடிவங்களுள் சிறுகதை என்ற உரைநடை இலக்கிய வடிவம் தனித்த இடத்தினைப் பெறுகின்றது. அவ்வகையில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மிகச்சிறந்த படைப்பாளர்களுள் ஒருவராக விளங்கும் மா.அரங்கநாதன் அவர்களின் பூசலார் என்ற சிறுகதையானது, பல்வேறு நுட்பமான கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்ட சிறந்த பனுவலாக இருக்கின்றது. 'மொழியின் வெளிப்பாடு தனிமனிதன் சார்ந்ததன்று; சமூகம் சார்ந்தது என்று கூறும் மிகெய்ல் பக்தின், உரைநடை வடிவமே மொழியின் பல்வேறு தளங்களையும் சாத்தியப்பாடுகளையும் தொடுகிறது. கவிதையில் இத்தன்மை சாத்தியமில்லை என்று கூறுகின்றார். மேலும், மொழியின் சனநாயகத் தன்மையை உரைநடையே கொண்டிருக்கின்றது என்கிறார். உரைநடையிலும் நாவல் இலக்கிய வகைமையே பிற வகைமைகளைவிடச் சிறப்பானது என்று கருதுகின்றார். செவ்வியல் இலக்கிய வடிவங்கள் அனைத்தும் புதிய திறப்புகளுக்கு இடம் தராத முடிந்து போன இலக்கிய வடிவங்கள் என்கிறார். தமது கட்டுரை ஒன்றில் நாவலையும் காப்பியத்தையும் ஒப்பிடும் பக்தின், காப்பியத்தை வாசக அனுபவத்திற்கு இடம் தராத 'மூடுண்ட இலக்கிய வடிவம்' என்கிறார் ' (தமிழவன், 2008:ப.14) என்ற கருத்தினைக் கொண்டுள்ள பக்தின் எடுத்துரைப்பியல்

கோட்பாட்டினைக் கொண்டு நாவலில் வெளிப்படும் நுட்பங்களைத் திறனாய்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார். எனவே அவரின் எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாட்டின் வாயிலாக உரைநடை இலக்கிய வடிவம் என்ற அடிப்படையில் சிறுகதை ஒன்றினை எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்வதும் நாவலைப் போலவே பொருத்தமான ஒன்றாக இருக்கும் என்ற அடிப்படையில் இந்தக் கட்டுரையானது பூசலார் சிறுகதையினை ஆராய்கின்றது.

எடுத்துரைப்பியல்

ஒரு பனுவல் என்பது அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட மொழியின் சொற்களாலும் சொற்கள் சேர்ந்து உருவாகும் தொடர்களாலும் உருவாகிய ஒன்றாகும். சிறந்த படைப்பாளர்கள் இந்தச் சொற்களிலும் தொடர்களிலும் புதுமையான நுட்பத்தினைக் கையாண்டு வாசகனுக்கு வாசிக்கும்தோறும் புதிய சிந்தனைகளைத் தூண்டுமாறு புனைந்திருக்கின்றனர். பக்தின் அவர்களும் பனுவலில் இடம்பெறும் மொழியின் இயக்கத்திற்கு முக்கிய இடம் தந்து ஆய்வு செய்தமையை, பக்தின் மொழியின் இயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியங்களைத் திறனாய்வு செய்தார். மொழி விதிகளின் தொகுப்பாக இயங்குகிறது என்ற அணுகுமுறையிலிருந்து மாறுபட்ட பக்தின் மொழியை ஒரு படைப்புக்கூறு கொண்ட சாதனமாகப் பார்த்தார். இதனால் மொழி பேசப்படும் காலம், சூழல் இவற்றைக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் என்றார். இவை பேச்சுகளின் பொருண்மையை முடிவு செய்கின்றன. பேசுபவன், கேட்பவன், பேச்சு நிகழ்கின்ற காலம், இடம் ஆகியவை இல்லாமல் சொல்லும் தொடரும் பொருண்மை பெறமுடியாது என்றும் கூறினார். அகராதிப் பொருளைவிடச் சூழல் பொருளே முதன்மையானது என்பது பக்தினுடைய நிலையாகும். இந்த அடிப்படையில் உருவானதே பக்தினுடைய கூற்றுக் கோட்பாடு (Theory of Utterance) என்பதாகும் (ப.மருதநாயகம், 2001: ப.230-231). எனப் பக்தினின் கோட்பாடு முன்வைக்கப்படுவது நோக்கத்தக்கது. ஒரு கதையில் கதாபாத்திரங்கள் நிகழ்த்துகின்ற கூற்றின் வாயிலாகவே அந்தப் பனுவலைப் புரிந்து கொள்ள இயலும். மேலும், கதையில் இடம்பெறும் கூற்றுகள் அனைத்தும் முழுமையானதாகவும் முற்றிலும் வெளிப்படையானதாகவும் அமைந்திருக்கவும் வாய்ப்பில்லை. இதனை, 'கூற்றுக்கோட்பாடு (Theory of Utterance) பேசுவோன் கேட்போன் ஆகியோருக்கு இடையில் வெளிப்படையாகத் தெரியாத கூற்றுகளைப் பற்றிப் பேசுகின்றது. கூற்று தனித்து நிற்கும் தன்மையுடையதன்று. அது முன்னால் சென்ற கூற்றோடும் பின்னால் வரும் கூற்றுகளோடும் தொடர்புடையது என்னும் பக்தினின் கொள்கையினால் எடுத்துரைப்பியல் மேலும் விரிவு பெறுகின்றது'(கே.பழனிவேலு, 2009, ப.18) என்ற கருத்தும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாடானது ஒரு பனுவலை விளங்கிக் கொள்வதற்குக் கூற்றுக் கோட்பாடு, உரையாடல் தன்மை, பல்குரல் தன்மை போன்றவற்றோடு மொழியின் இயக்கம் சார்ந்தும் ஆராய்வதால் மொழியியல் சிந்தனைகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு பனுவலில்

வெளிப்படாமல் மறைந்துள்ள நுட்பங்களை வெளிக்கொணர்வதற்குக் கைக்கொள்கின்றது. அந்த அடிப்படையில் இனி, பூசலார் சிறுகதையினை ஆய்விற்கு உட்படுத்தலாம்.

ஒரு பனுவலானது கதையாசிரியர் கூற்றுகளின் வாயிலாக எடுத்துரைப்படுவதாகவோ அல்லது கதாபாத்திரங்களின் கூற்றுகள் வாயிலாக எடுத்துரைப்படுவதாகவோ அல்லது சில பனுவல்கள் இவை இரண்டுமே கலந்து அமைந்தவையாகவோ இருக்கும். இந்தப் பூசலார் சிறுகதையானது ஆசிரியர் தனது கூற்றுகளின் வாயிலாக எடுத்துரைத்துக் கதை சொல்லும் போக்கில் அமைந்துள்ளது. இந்தக் கதையில் முத்துக்கறுப்பன் என்பவனுக்குக் காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு அலுவலகத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்த பின்னர் அவனுடைய தாய்மாமன் மகளுடன் திருமணம் செய்து வைக்கப் பேச்சு நடைபெறுகின்றது. தாய் மாமனும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து தரத் தயாராகவே இருக்கிறார். ஆனால் சிறுவயதிலேயே தந்தையை இழந்த முத்துக்கறுப்பன் தாயார் சொல்லியிருந்தபடி ஒரு மாதம் அலுவலகத்திற்கு விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு ஊர் போய்ச் சேர்ந்தான். ஊருக்குப் போன பிறகே அவனுக்குத் தாய்மாமன் மகளோடு நடைபெறவிருந்த திருமணம் நின்று போய்விட்டது தெரியவருகின்றது. அவனுடைய திருமணம் நின்று போனதற்கான காரணம் குறித்துத் தாயார் எதுவும் தெரிவிக்கவில்லை.

கடைத்தெருவில் தாய்மாமனைப் பார்த்த போது அவனை நலம் விசாரித்து விட்டுத் தாய்மாமனே, "ஏதோ நமக்குள்ளே நடத்திடலாம்னு இருந்தேன். முடியாம போச்சு - இப்போ உனக்கு வேறே இடம் பாக்கணும் - வடிவுக்கும் வேறே ஒண்ணு அமைஞ்சிருக்கு"(மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.35) எனக் கூறுகின்றார். இவ்விடத்தில் திருமணம் நின்றதற்கான காரணமானது கதையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. படிக்கின்ற வாசகரே அதனை உய்த்துணர வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. 'உரையாடல் தன்மை கொண்ட மொழியால் உருவாக்கப்படும் பனுவல் அதன் மொழியாடலால் 1. ஒற்றைக் குரல் பனுவலாகவும் (Monologic Text) 2. உரையாடல் பனுவலாகவும் (Dialogic Text) இருக்கிறது என்கிறார். உரையாடல் தன்மை கொண்ட பனுவல்களில் வாசகனுக்கு மிகுந்த வேலை இருக்கிறது. பனுவலின் பொருளை உடனடியாக அவனால் கண்டடைய முடியாது. தனது உழைப்பின் மூலம் பனுவலில் மறைந்து கிடக்கும் கூற்றுகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். கூற்றுகள் மட்டுமின்றி மௌனங்களும் பனுவல்களில் பொருளுடையவையாக இருக்கின்றன (கே.பழனிவேலு, 2011, ப.37) என்பதற்கேற்பத் திருமணம் நின்று போனதற்கான காரணத்தை வாசகனே கண்டடைய வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

பனுவலின் நுட்பத்தைக் கண்டடைவதற்குப் பனுவல் முழுவதையும் ஆழமாக வாசிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது. வெளிப்படையாகத் தெரியாத கூற்றுகளை முன்பின்னாக ஆராய்ந்து இடைவெளிகளைக் காரணகாரிய அடிப்படையில் நிரப்பும்போது அதற்கான விடை கிடைக்க வழி ஏற்படுகின்றது. அப்படிப் பனுவலை வாசிக்கையில் முத்துக்கறுப்பனின் தாய்மாமன் வசதி படைத்தவனாக இல்லை என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது. ஏனெனில்

முத்துக்கறுப்பனின் தாய்மாமன் தன்னுடைய தங்கையிடம் அதாவது முத்துக்கறுப்பனின் தாயாரிடம் கடனாக வாங்கிய 5000 ரூபாயைத் தாயார் கேட்டும் திருப்பிக் கொடுக்க வசதி இல்லாதவனாக இருந்திருக்கிறான் என்பதைக் கதையின் பிற்பகுதி உணர்த்தி நிற்கின்றது. எனவே முத்துக்கறுப்பன் தாய்மாமனை விடவும் வசதி படைத்தவன் என்பதும் அதுவும் அரசு வேலையில் உள்ள ஒருவன் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. இவற்றையெல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று முடிச்சிட்டுப் பார்க்கும்போது முத்துக்கறுப்பனின் தாயானவள் அவனுடைய அண்ணனிடம் வரதட்சணை கேட்டிருக்க வேண்டும். அவள் கேட்கும் வரதட்சணையைக் கொடுக்க முடிகின்ற அளவிற்கு அவனுக்கு வசதி இல்லை. அதனால், முத்துக்கறுப்பனின் தாய் அவர்களுக்கிடையே நடைபெறுவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்த திருமணத்தினை நிறுத்தி இருப்பதற்கான வாய்ப்பு இருக்கின்றது. முத்துக்கறுப்பனுக்குத் தாய்மாமன் மகளாகிய வடிவைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கான விருப்பமும் அவள் மீது காதலும் கூட இருந்திருக்க வாய்ப்பிருக்கின்றது. ஆனால் தாயின் பேச்சினை மீற முடியாமல் அவன் தாய்க்குக் கட்டுப்பட்டு இருந்திருக்கின்றான். எனினும் தாய்மாமன் தன்மீது அன்போடு இருப்பதினால் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பு இருக்கின்றது என எண்ணி இருந்திருக்கிறான் என்பதையும் கதையின் போக்கில் நம்மால் உய்த்துணர முடிகின்றது.

திருமணத்திற்காக ஊர் சென்ற முத்துக்கறுப்பன் திருமணம் நின்று போன நிலையில் மீண்டும் அலுவலகத்திற்கு வரும் அவன், தனக்கு அவசரகதியில் திருமணம் நடந்து விட்டது எனப் பொய் சொல்கின்றான். அவ்வாறு அவன் பொய் சொன்னதற்கான காரணம் எதுவும் சிறுகதையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக, அவன் சொன்ன அந்தப் பொய்யினை, "அந்தச் செய்தியை அவன் மனம் பொய்த்துச் சொல்லவில்லை. எந்தக் கவலையுடனும் அவன் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கவலையோ, பயமோ இல்லாதிருந்தால் அதை அமைதி என்று தவிர வேறு எப்படிச் சொல்ல முடியும் - அமைதியான ஒருவன் கூறுவது எவ்வாறு பொய்யாகிவிடும்?" (மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.36) என்ற தர்க்கத்தினைக் கதை முன்வைக்கின்றது. இதன் வாயிலாக அவன் மனதால் தன்னுடைய மாமன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டான் என்பதை உய்த்துணர முடிகின்றது. மேலும், திருமணம் செய்த அவன் தனது மனைவியைப் புதுவீடு பார்த்து மூன்று மாதங்களில் கூட்டிக் கொண்டு வருவதாகக் கூறுகின்றான். எனவே புதிய ஒரு வீட்டையும் பார்த்து அதில் தான் ஏற்கனவே தங்கியிருந்த அறையில் வைத்திருந்த பொருட்களைக் கொண்டு வந்து குடித்தனமும் செய்யத் தொடங்குகின்றான்.

முத்துக்கறுப்பன் தனது வீட்டினை மனைவி வந்து தங்குவதற்கு அனைத்து வகையிலும் ஏற்ற வகையில் தயார் செய்து வைத்திருந்தான். அவன் நல்ல வகையில் வீட்டினைத் தயார் செய்தமையை, "நிச்சிந்தையாக - எவர் துணையின்றியும் - மனக் கசப்பற்றும் அவன் தனது இல்லத்தைப் பரிபாலித்துக் கொண்டிருந்தான்" (மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.37) என்ற

கூற்றானது வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. இச்சூழலில் அவன் தாயார் ஊரில் இறந்து விட்டதாகச் செய்தி கிடைத்து ஊருக்குச் செல்கின்றான். சென்றவன், தாயாரின் இறுதிச்சடங்கினை முடித்துவிட்டு ஊருக்கு வருவதற்கு முன்பு தாய்மாமனைச் சென்று சந்திக்கின்றான். அப்போது அவர் தன்னுடைய தங்கை இறந்ததை எண்ணி மீண்டும் அவனிடம் வருத்தத்தையும் அவள் குறித்த நினைவுகளையும் பகிர்ந்து கொள்கிறார். அச்சமயத்தில் தாய்மாமன் மகளாகிய வடிவு தூரத்தில் நின்று கொண்டு முத்துக்கறுப்பனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகி இருக்கின்றது என்ற செய்தியும் அவனுக்கு அப்போது தெரிய வருகின்றது. அவளைத் தன்னுடைய மனைவியாக நினைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு அச்செய்தி அதிர்ச்சியைத் தந்திருக்கும். வேறு எதுவும் அச்சூழலில் பேச முடியாத அவன் பிற்பாடு அதை நினைத்து வருந்தி, அழுதிருக்கக் கூடும். இதனை ஆசிரியர் பயன்படுத்தி இருக்கும் "முத்துக்கறுப்பன் திரும்பும்போது காஞ்சியில் நல்ல மழை" (மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.37) என்ற குறியீட்டின் வாயிலாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், முத்துக்கறுப்பன் தன்னுடைய திருமணம் நின்று போகக் காரணமாக இருந்த தாயாரின் மறைவை எண்ணிப் பெரிதாக வருத்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதனை, காஞ்சிபுரத்தில் குடியிருக்கும் வீட்டின் முதலாளி அம்மாள் அவனுடைய தாயாரின் இறப்பு குறித்து விசாரிக்கும் போது அவன் அதனைக் குறித்துப் பெரிதாகப் பேசாமல் வீடு ஒழுகுவதைப் பற்றிக் கூறி அதனைச் சீக்கிரமாகப் பழுது பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்வதன் வாயிலாக உணர முடிகின்றது.

ஊருக்குச் சென்றுவிட்டு வந்த அந்த நாளின் இரவு முழுவதும் அவன் வடிவைப் பற்றியே நினைத்து இருந்திருக்கக் கூடும். அவன் இரவில் திடுக்கிட்டு எழுந்த காரணம் குறித்து, "அவன் வடிவு என்று முனகியிருக்கக் கூடும். தவம் கலைந்துவிட்டாற்போல் மலைத்தான். தவம் செய்வதின் காரணம் அது கலையும் போதுதான் தெரியும் போலிருக்கிறது" (மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.37) எனக் கூறுவதன் வாயிலாக அவன் வாழ்கின்ற வீட்டிற்கு மனைவியாக வரப்போகின்றவன் வடிவு என்று அவன் கொண்டிருக்கின்ற தவமானது கலைந்து விட்டது என்பதனை ஆசிரியர் உணர்த்தி நிற்கின்றார். இச்சூழலில் வடிவிற்குத் திருமண நாளானது குறிக்கப்பட்டுத் திருமண அழைப்பிதழும் அச்சடிக்கப்பட்டு விட்டதாக அவனுக்குத் தெரிய வந்திருக்க வேண்டும். அலுவலகத்திலும் குடியிருக்கும் இடத்திலும் தனது மனைவியைப் புதுவீடு பார்த்து மூன்று மாதங்களில் கூட்டிக் கொண்டு வருவதாகக் கூறியாகிவிட்டது. நாளும் நெருங்கி விட்டது. இனி என்ன செய்வது என நினைத்து வேறு ஊருக்கு மாற்றல் வாங்கிக்கொண்டு சென்றுவிட வேண்டும் என எண்ணி அதற்கான வேலையில் இறங்குகின்றான். இதனை, "நாள் குறிக்கப்பட்டுவிட்டதுபோல் நடமாடினான் முத்துக்கறுப்பன். அடைமழை பெய்த நாளொன்றில் சென்னைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். இரவே திரும்பிவிட்டான்" (மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.38) என்ற கூற்றின் வாயிலாக உய்த்துணர முடிகின்றது.

முத்துக்கறுப்பன் மாற்றல் வாங்கிக்கொண்டு மாதத்தின் இறுதியில் சென்னைக்கு மாற்றலாகிச் செல்ல இருந்த நிலையில் வீட்டிற்கு எதிர்பாராத விதமாகத் தாய்மாமன் வருகின்றார். தாய்மாமனுக்கு வேண்டிய உபசரிப்புகளைச் சிறப்பாக முத்துக்கறுப்பன் செய்கின்றான். அவர் எதற்காக இங்கு வந்திருக்கின்றார் என்பது குறித்துக் கதையில் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. சிறுகதை ஆசிரியரும் அவர்கள் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டதைக் குறித்து, "இருவரும் அதிகம் பேசிக்கொள்ளவில்லை. மாமன் சென்னை சென்று அங்கிருந்து இங்கு வந்திருக்கிறார் என்று மட்டுந் தெரிந்தது. வீட்டு முகவரி சென்னையில் பெற்றிருக்கக்கூடும். அவர் எப்படி மாறிவிட்டார் - பேச்சு இப்படியா தடுமாறும்? ஆனால், முத்துக்கறுப்பனுக்கு வியப்புணர்வு எதுவும் எழவில்லை" (மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.38) எனக் குறித்துச் செல்கின்றார். இதன் வாயிலாகத் தாய்மாமன் தன்னுடைய மகளான வடிவின் திருமண அழைப்பிதழைச் சென்னையில் உள்ள நண்பர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் கொடுத்துவிட்டு, அவர்களிடம் முத்துக்கறுப்பனின் முகவரியைப் பெற்றுக் கொண்டு இவனுக்கும் திருமண அழைப்பிதழ் கொடுக்க வந்திருக்கக் கூடும் என்பதை வெளிப்படாக்கூற்றுகளின் வாயிலாக உய்த்துணர முடிகின்றது.

முத்துக்கறுப்பன் தன்னுடைய விருப்பத்தைத் தாய்மாமனிடம் தெரிவித்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் தன்னுடைய விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கவில்லை. ஒருவேளை அவன் திருமண அழைப்பிதழ் அச்சடித்த பிறகு இனிப் பேச என்ன இருக்கின்றது என எண்ணி இருக்கலாம் அல்லது தாய் இருந்தபோது வரதட்சணையால் திருமணம் நிறுபுபாய் விட்டது. அதன் பிறகாவது தன்னுடைய விருப்பம் குறித்துத் தாய்மாமன் கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் அது குறித்து அவர் எதுவும் கேட்கவில்லை என எண்ணிக்கொண்டு அவன் ஏதும் கூறாதே அமைதியாக இருந்திருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. அவ்வாறே சிறுகதை ஆசிரியரும், "முத்துக்கறுப்பனுக்கு வியப்புணர்வு எதுவும் எழவில்லை. அவர் வராதிருந்தாலும் இப்படியே இருந்திருப்பான் போலும். ரொம்பவும் அமைதியாக இருந்தான்" (மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.38) என அவனுடைய நிலையை எடுத்துரைக்கின்றார். இறுதியாக, இச்சிறுகதையினை, "வேள்விகள் சில சமயம் கூடங்களையே அழித்துவிடும். இது அப்படிப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், ஊருக்குப் போவதோ - சென்னைக்குப் போவதோ - மாமாவை ரயிலேற்றி அனுப்புவதோ - வீட்டைக் காலி பண்ணுவதோ - ஆகிய எல்லாமே சுந்தரமானவைதான் - அற்புதமான சிவம்தான் என்றெண்ண ஆரம்பித்தபோது ஒரு தவம் முடிந்துவிட்டது"(மா.அரங்கநாதன், 2024, ப.38) எனக் கூறி, கதையினை முடிக்கின்றார் ஆசிரியர்.

மேற்கண்ட சிறுகதையின் வாயிலாகச் சிறுகதை ஆசிரியர் முத்துக்கறுப்பன் செய்தது வேள்வியே எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அந்த வேள்வி என்பது ஒரு வீட்டில் குடித்தனம் இருந்து அந்த வீட்டிற்குத் தன்னுடைய மனைவியாகத் தாய்மாமன் மகளாகிய வடிவினை அழைத்து வரவேண்டும் என்பதே. ஆனால் அவனுடைய வேள்வி நிறைவேறவில்லை. எனினும் அதை

அவன் எந்தவிதத் தயக்கமும் இன்றி ஏற்றுக் கொள்பவனாகத் தோற்றம் அளிக்கின்றான். 'ஒரு பனுவலுக்குள் அமைந்த சொல்லாடல் வேறு வேறு பனுவல்கள் நோக்கியும் பயணிக்கக் கூடிய ஒன்றாக அமைய வாய்ப்பிருக்கிறது. மேலும், எவ்வாறு நமது உடம்பை நம்முடைய முன்னோர்களுடைய உடம்பு தான் உருவாக்கி இருக்கிறதோ, அதுபோல ஒரு நவீனப் பனுவலைப் பழைய பனுவல்கள்தான் எழுதுகின்றன'(க.பஞ்சாங்கம், 2011, ப.200.) என்பதற்கு ஏற்ப இந்தச் சிறுகதையின் நுட்பம் இதன் தலைப்பாக உள்ள பூசலார் என்பதில் மையம் கொண்டுள்ளது. எவ்வாறெனில் பூசலார் நாயனார் என்ற தொன்மக் கதாபாத்திரம், இறைவனுக்குத் தன்னுடைய மனதிற்குள்ளேயே ஒரு கோயில் கட்டி அதில் குறிப்பிட்ட நாளில் குடமுழுக்கு செய்து இறைவனைக் குடிவரச் செய்தவராகப் புனைவப்பட்டுள்ளது. அதைப்போல இந்த முத்துக்கறுப்பனும் ஒரு குடித்தனக்காரர் போல வீட்டில் குடியிருந்து அந்த வீட்டிற்குத் தாய்மாமன் மகளாகிய வடிவினைக் குடித்தனம் செய்யக் கொண்டு வந்து விடலாம் என எண்ணிக் காத்திருக்கின்றான். ஆனால் பூசலார் நாயனார் கட்டிய மனக்கோயிலுக்கு இறைவன் குடி வந்தது போல தன்னுடைய வீட்டிற்கு வடிவை இவனால் கொண்டு வர முடியவில்லை.

இந்தச் சிறுகதையின் நுட்பம் பூசலார் நாயனார் என்ற தொன்மக் கதாபாத்திரத்திற்கும் முத்துக்கறுப்பன் என்ற மனித வாழ்க்கைக் கதாபாத்திரத்திற்கும் இடையே நுணுக்கமாகப் பின்னப்பட்டுள்ளது. இதனை விடுவிப்பதனைப் பொறுத்தே இச்சிறுகதையின் நுட்பம் விளங்க வாய்ப்பிருக்கின்றது. அந்த வகையில், தனக்காக மனதில் கோவில் கட்டப்படுவதையும் இறைவனால் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். அவ்வாறு அறிய இயலாத தன்மை கொண்ட வடிவிற்காகத் தான் காத்துக் கொண்டு இருப்பதனை முத்துக்கறுப்பனே வெளிப்படுத்தி இருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்கான அறிகுறிகள் எதனையும் உய்த்துணர இயலவில்லை. முத்துக்கறுப்பன் தன்னுடைய உள்ளக்கிடக்கையை உரியவருக்கு வெளிப்படுத்தாமல் போய்விட்டதால் அல்லது மறைமுகமாக வெளிப்படுத்தியும் புரிந்து கொள்ளப்படாமல் போய்விட்டதால் அவனுடைய தவமே வீணாகப் போய்விட்டது. வாழ்க்கையில் தவம் என்பது ஒரு முறை மட்டும் மேற்கொள்ளும் ஒன்றன்று. அது நம்முடைய முயற்சியால் மறுமுறையும் மேற்கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கின்றது என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தும் விதத்தில் ஒரு தவம் முடிந்துவிட்டது எனக் கூறி, இனி அடுத்த தவத்தைத் தொடங்கு எனக் கூறுவதாக இப்பனுவலை வாசிக்க இடமுண்டு. மேலும், இந்தச் சிறுகதையானது வாசகர்களின் வாசிப்பு நிலைக்கேற்பப் பல திறப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள சிறந்த உரையாடல் பனுவலாக (Dialogic Text) அமைகின்றமையையும் பக்தினின் எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாட்டின் வாயிலாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

துணை நூல்கள்

1. க.பஞ்சாங்கம், 2011, இலக்கியமும் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், தஞ்சாவூர், அன்னம் பதிப்பகம்.
2. கே.பழனிவேலு, 2011, கூற்றுக் கோட்பாடும் தமிழ்க் கவிதையிலும், தஞ்சாவூர், அகரம் பதிப்பகம்.
3. கே.பழனிவேலு, 2009, பனுவல் – எடுத்துரைப்பு – திறனாய்வு , புதுச்சேரி, வல்லினம் பதிப்பகம்.
4. தமிழவன், 2008, அமைப்பியலும் அதன் பிறகும், திருச்சி: அடையாளம் பதிப்பகம்.
5. ப. மருதநாயகம், 2001, மேலை நோக்கில் தமிழ்க் கவிதை, சென்னை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
6. மா.அரங்கநாதன், 2024, மா.அரங்கநாதன் படைப்புகள், திருப்பத்தூர், பரிதி பதிப்பகம்.